

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 07-31660 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

בפני כב' השופטת נועה גרוסמן

תובע/נתבע שכנגד צבי בן טוב
ע"י ב"כ עוה"ד י. ליבוביץ'

נגד

נתבעים/ תובעים שכנגד 1. משה בנטוב
2. אבנר בנטוב
ע"י ב"כ עוה"ד ש. קרן-גיל

פסק דין

רקע :

התובע הינו אדם בגיר, יליד שנת 1959, החולה במחלת ניוון שרירים, אשר כתוצאה ממנה הוא מתקשה בדיבור ותנועה.

הנתבע 1 הינו דודו של התובע והנתבע 2 הינו בנו של הנתבע 1.

אמו ואביו של התובע, אשר הינו אחיו של הנתבע 1, אינם בין עוד בין החיים. התובע מתגורר לבדו.

התובע הגיש תביעה זו, בגין נזקים אשר לטענתו נגרמו לו על ידי הנתבעים בכלל, ובפרט בתקופה בה שימש הנתבע 1 האפוטרופוס על רכוש התובע.

הנתבעים הגישו תביעה שכנגד נגד התובע, בה טענו כי התובע הוא זה אשר חב להם כספים, וכן טענו כי התובע הכפיש שמם על גבי פתקית, אשר מסר לעיון פקידי בנק בסניף הבנק המשותף להם, והכל כפי שיפורט.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

טענות התובע :

לדברי התובע, עובר למותו של אביו, החלו הנתבעים להתקרב אליו, תוך שהם זוממים, לטענתו, להשתלט על הכספים והרכוש אשר ירש. (ראו סעיף 4 לתצהיר התובע).

התובע טוען, כי בשנת 2002, פנו אליו הנתבעים ושכנעו אותו להפקיד בידם סך של \$100,000 בטענה כי ישקיעו את הסכום הנ"ל עבורו, ויוודאו כי יישא תשואה נאה. פניותיו של התובע, לאחר מכן, אל הנתבע 1, במטרה לברר מה עלה בגורלו של הכסף, לא נענו.

הנתבע 1, כך לטענת התובע, היתנה מתן אישור לתובע בדבר הפקדת הכסף, בעריכת צוואה על ידי התובע, בה יוריש את כל רכושו לחתנו של הנתבע 1. (ראו סעיף 5 לתצהיר התובע).

לדברי התובע, כאשר ביקש לקבל את הכספים בחזרה, טען הנתבע 1 כי לא נותר מהם דבר, ורק לאחר מתן צו האפוטרופסות, העביר הנתבע 1 לחשבון האפוטרופסות, ביום 16.5.04 סך של 342,000 ₪, מתוך 467,000 ₪ אשר קיבל מהתובע, כך שלמעשה נותרה יתרת חוב לתובע, בסך של 125,000 ₪ כשלטענת התובע הסכום המשוערך כיום הינו 187,639 ₪. (ראו סעיף 6 לתצהיר התובע).

התובע מוסיף עוד, כי הנתבעים שכנעו אותו למסור לידם שעון זהב שיוצרי עתיק אשר ירש מאמו. לטענתו, הנתבעים טענו כי הם ישמרו על השעון עבורו, בכספת הפרטית שלהם, על מנת שלא יאלץ לשלם לבנק כספים עבור אחזקת השעון בכספת הבנק. כאשר ביקש התובע מהנתבעים להשיב לו את השעון, הם טענו כי השעון נגנב. (ראו סעיף 7 לתצהיר התובע).

לאחר מות אביו, התגורר התובע בדירה אותה ירש ממנו, ברח' ויצמן בתל אביב. בשלב מסוים, גמלה בליבו ההחלטה להעתיק מגוריו לכפר סבא, ולשם כך ביקש למכור את דירתו.

נוכח מגבלת הדיבור שלו, טוען התובע, הוא נעזר בידידתו – הגב' יפית הלבוס וזו יצרה קשר עם מתווך, אשר הסכים לסייע לו במכירת הדירה, מבלי לקבל על כך תשלום. (ראו סעיפים 8-11 לתצהיר התובע).

לטענת התובע, ביום 10.3.04 נחתם זיכרון דברים בינו לבין הרוכשים – משפ' טולידנו, וביום 16.3.04 נחתם בין הצדדים הסכם מכר הדירה, בסך של \$245,000.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

התובע טוען כי קיבל תשלום ראשון של 400,000 ₪ וכי על זיכרון הדברים נרשם מס' הטלפון של הגב' הלבוס, שכן התובע התקשה לשוחח באופן ברור בטלפון (ראו סעיף 12 לתצהיר התובע).

התובע טוען כי ביום 17.3.04, או בסמוך אליו, הגיעה לביתו בת דודתו – הגב' אורלי פרחי, כפי הנראה בעקבות מידע שקיבלה על מכירת הדירה, וכשראתה את זיכרון הדברים מונח על שולחן בדירה, הזעיקה את הנתבע 2. התובע ביקש מהגב' פרחי לעזוב את הדירה, והיא סירבה והחלה צועקת על התובע, עד שהוא הזמין משטרה וירד למטה להמתין לה. (ראו סעיף 13 לתצהיר התובע).

בעודו ממתין למטה למשטרה, הגיע הנתבע 2 וביקש ממנו להתלוות אליו למשטרה בשביל "להתלונן על הנוכלת שגנבה את כספך". התובע סרב ועלה לבדו לדירה, וגילה כי זיכרון הדברים נעלם. השוטרים הגיעו רק כעבור מס' שעות, כאשר הגב' פרחי כבר לא נכחה במקום, והלכו לדרכם. (ראו סעיפים 14-15 לתצהיר התובע).

התובע מציין כי בבקשה אשר הגיש הנתבע 1 למינויו כאפוטרופוס זמני על התובע, הוא הכתיר את התובע כ"חסוי", כאשר מעולם לא הוכרז התובע ככזה. עוד טוען התובע כי הנתבעים לא עדכנו אותו בדבר הגשת הבקשה וקבלת הצו, והדבר נודע לא רק ע"י עו"ד שפיגל אשר ייצג אותו בעסקת מכירת הדירה. (ראו סעיפים 14 – 20 לתצהיר התובע).

התובע טוען כי הנתבע 2 ביקש ממנו לבטל את עסקת מכר הדירה, ולהשיב את הכספים אשר קיבל בגין עסקה, ובתמורה – יבוטל הצו ויושבו לו הכספים והשעון אשר היו בידי הנתבעים. לטענת התובע, עקב סירובו לעשות כן, פתחו הנתבעים במסכת ייסורים כנגדו עד אשר הצליח להביא לביטול הצו. (ראו סעיפים 21-22 לתצהיר התובע).

התובע מציין כי בכל התקופה בה היה הצו בתוקף, לא היה כל קשר בינו לבין הנתבע 1 וכל מגעיו היו עם הנתבע 2, אשר לטענתו היה ה"רוח החיה" מאחורי פעילות הנתבעים, הוא מסר לתובע כל חודש את דמי מחייתו, הופיע בדיונים המשפטיים וניהל את המגעים עם ב"כ התובע. (ראו סעיף 23 לתצהיר התובע).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

לגרסת התובע, לאחר קבלת צו המינוי, ניסו הנתבעים לטרפד את עסקת המכר, וניהלו מפגשים עם בא כוחו – עו"ד שפיגל ואף הוחלפה בין הצדדים תכתובת בנושא, כשהם טוענים לביטול ההסכם, עקב הפרה יסודית, לכאורה. (ראו סעיפים 26-30 לתצהיר התובע).

לטענת התובע, רוכשי הדירה נאלצו בסופו של יום לפנות לבית המשפט המחוזי בתובענה לאכיפת הסכם המכר (ה.פ. 1008/04) ובסופו של ההליך – הושלמה עסקת המכר. (ראו סעיפים 31-34 לתצהיר התובע).

התובע טוען כי בעקבות מעשי הנתבעים, נמסרה הדירה באיחור של שנה לרוכשים, כאשר במהלך תקופה זו הוא נאלץ לשאת בחובות הדירה לרשויות השונות, בסך של 8,734 ₪ ונאלץ לשכור דירה בעלות של \$6,600. עוד טוען התובע כי הוא חושש מתביעה עתידית שיגישו הרוכשים כנגדו, בגין האיחור במסירת הדירה. (ראו סעיפים 35-36 לתצהיר התובע).

ביום 13.5.04 הגיש התובע תובענה לביטול הצו (תמ"ש 19111/04). לתובענה צורפה חוות דעת מומחה פסיכיאטרי, ד"ר דוד איבגי, הקובעת כי התובע אינו זקוק לאפוטרופוס. אף מומחה מטעם בית המשפט – פרופ' נוי, טוען התובע, קבע כי אין צורך במינוי אפוטרופוס. (ראו סעיפים 39-40 לתצהיר התובע).

התובע סבור, כי משהבינו הנתבעים כי תביעת התובע ליטול הצו עומדת להתקבל, הודיע הנתבע 1 על רצונו להתפטר מתפקידו. ביום 27.2.05 שיחרר אותו בית המשפט, מינה תחתיו את עו"ד אליעזר אגוזי, והורה על עריכת תסקיר סעד. (ראו סעיפים 42-43 לכתב התביעה).

התובע צרף את תסקיר הסעד שערכה הגב ורד נוי (נספח י"א לתצהיר התובע), ובו המלצה להסיר את האפוטרופוסות.

ביום 1.1.06 בוטל סופית צו מינוי האפוטרופוס, אשר רבץ על התובע. במהלך הדיון, כך לגרסת התובע, הודיעה ב"כ היועץ המשפטי לממשלה, כי אין מניעה מבחינת היועץ המשפטי, להסיר את המינוי. עו"ד אגוזי אף הודיע כי נתחוויר לו שמלכתחילה לא היה מקום למנות אפוטרופוס לתובע. (ראו סעיף 46 לתצהיר התובע).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

- התובע טוען כי בעקבות מתן הצו נגרמו לו הנזקים הבאים –
- א. עלויות בגין פעולות לביטול הצו – 73,381 ₪.
 - ב. עלויות בגין עיכוב במסירת הדירה לרוכשים – 39,834 ₪
 - ג. תשלומים שביצע הנתבע 1 מכספי התובע - 102,111 ₪

סה"כ טוען התובע כי נגרמו לו נזקים, עקב מתן הצו, בסך של 215,326 ₪, ובשערוך ליום הגשת התביעה – 248,664 ₪ . (ראו סעיף 49 לתצהיר התובע).

בנוסף דורש התובע :

ד. פיצוי בגין נזקים נפשיים בסך של 250,000 ₪.
הוא מפרט, כי נקלע למשבר נפשי עמוק עקב מתן הצו, נזקק לטיפולים פסיכיאטריים ותרופות אנטי דיכאוניות. לגרסתו, עקב המצב הנפשי הקשה שנגרם לו בעטייה של התנהלות הנתבעים, אף הפסיק את עבודתו . (ראו סעיף 50 לתצהיר התובע).

התובע מוסיף ודורש מן הנתבעים השבה של הסכומים הבאים –

- ה. סך של 187,639 ₪, משוערך ליום הגשת התביעה הינו 213,687 ₪, המהווה את יתרת הכספים אשר נתן להם התובע.
- ו. שעון הזהב של אמו.

סה"כ, טוען התובע, חייבים לו הנתבעים סך של 712,351 ₪.

טענות הנתבעים :

לטענת הנתבע 1, בקשתו להתמנות לאפוטרופוס זמני על רכוש התובע הוגשה בתום לב ומתוך דאגה כנה ואמיתית לתובע, וחשש אמיתי כי הגבי הלבוס, אשר לטענת הנתבע 1 הינה נוכלת, תשתלט על רכוש התובע. (ראו סעיף 9 לתצהיר הנתבע 1).

הנתבע 1 טוען כי עוד קודם לקבלת המינוי, ולמעשה מאז פטירת אביו של התובע, היה התובע זקוק לסיוע בניהול ענייניו הכספיים, לרבות פיקוח על הוצאותיו, סיוע ברכישת ציוד, מכשירים וכד', וזאת החל משנת 1999, כאשר בשנים הראשונות טיפול זה מומן מכספו של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

הנתבע 1, כאשר לצדדים היה ברור כי מדובר בהלוואה אשר התובע ייפרע בעתיד. (ראו סעיף 10 לתצהיר הנתבע 1).

הנתבע 1 מסביר, כי כעבור שלוש שנים מתחילת טיפולו בתובע, ביקש התובע למסור לו סך של \$100,000 עבור החזר ההוצאות והתשלומים אשר שילם מכיסו הפרטי, ואכן נתן לו סכום של 467,000 ₪.

מתוך פיקדון זה, טוען הנתבע 1, הוא המשיך לשלם את הוצאות התובע. (ראו סעיפים 11-13 לתצהיר הנתבע 1).

הנתבע 1 מצרף **כנספח ב'** לתצהירו, את רשימת ההוצאות אשר כביכול מימן עבור התובע במהלך אותה תקופה.

הנתבע 1 מציין, כי לאחר שמונה לאפוטרופוס זמני על רכוש התובע, הוא פתח חשבון אפוטרופוסות, והעביר אליו את הסך של 342,000 ₪ אשר סבר בטעות כי הינו יתרת הפיקדון שבידו. בפועל, מדובר היה בסכום גבוה מהסכום אשר אכן נותר בפיקדון. (ראו סעיף 15 לתצהיר הנתבע 1).

הנתבע 1 טוען, כי אמנם תחילה התחייב לבצע הפעולות עבור התובע מבלי לקבל שכר, אולם עקב הפרת התובע את התחייבויותיו הוא, הוא דורש כאת שכר ראוי בסך של 1,500 ₪ לחודש, כאשר משך כבר מקדמה בסך של 25,000 ₪ (ראו סעיפים 19-20 לתצהיר הנתבע 1). טענה זו, בדבר שכרו הראוי של הנתבע 1, הועלתה אף בתביעה שכנגד (סעיפים 18 – 21), במסגרתה תבע הנתבע 1 סך של 87,889 ₪ בגין רכיב השכר הראוי.

הנתבע 1 שב ומדגיש, כי כל פעולותיו נעשו בתום לב ומתוך כוונה לסייע לתובע. לטענתו, מעולם לא צעק עליו, מעולם לא דרש ממנו לערוך צוואה לטובת מישהו ממשפחתו. כן הוא טוען כי מעולם לא אמר לתובע כי לא נותרו כספים בפיקדון. באשר לשעון הזהב של אם-התובע, טוען הנתבע 1 כי השעון נמסר לידיו ביוזמתו של התובע וכי השעון דגן נגנב מביתו של הנתבע 1. הנתבע 1 טוען (סעיף 23.4) כי השעון נמסר לו ביוזמתו של התובע, אשר פחד להחזיקו אצלו. לטענתו, הוא הגיש תלונה במשרה, אך האישור על כך אינו בידי. עוד טוען הנתבע 1 כי מדובר היה בשעון ישן מאד, אך לא עתיק, אשר לא היה בעל ערך כה גבוה כטענת התובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

הבקשה למינוי לאפוטרופוס, כך טוען הנתבע 1, הוגשה לאחר שנודע לו כי התובע נפל שוב קורבן לפיתויה של נוכלת אשר הוציאה מידי סכום כסף נכבד, ואשר בגין מעשה זה ומעשי נוכלות נוספים שלה, הוגש כנגדה כתב אישום. (ראו סעיף 23 לתצהיר הנתבע 1).

באשר לנתבע 2, הנתבע 1 טוען כי כל הפעולות שעשה הנתבע 2 היו בשמו ומטעמו של הנתבע 1 ומעולם הוא לא לקח חלק אישי בניהול הכספים או באפוטרופסות על התובע. (ראו סעיף 25 לתצהיר הנתבע 1).

הנתבע 2 טוען אף הוא, במסגרת תצהירו (סעיף 2), כי לא לקח כל חלק בניהול כספי התובע, וכי הוא יודע באופן אישי כי אביו טיפל בכספים, בדק חשבוניות וביצע תשלומים לסיכוי הוצאות התובע, רכש עבורו מכונית, מוצבה חשמלית, תרופות וכו'.

הנתבע 2 מציין כי מעולם לא צעק על התובע, לא רקם כל מזימה כנגדו, ואף אביו לא עשה כן. (ראו סעיף 3 לתצהיר הנתבע 2).

הנתבע 2 מאשר כי בחלק מהתקופה בה היה אביו אפו', הוא פעל כבא כוחו. (ראו סעיף 5 לתצהיר הנתבע 2).

הנתבע 2 מספר, כי התברר לו במהלך חודש מרץ 2004 כי התובע מכר את דירתו, מבלי לספר זאת לנתבע 1. כן נודע לו כי כפי הנראה נפל התובע קורבן לנוכלת – הגב' הלבוס, אשר ביקשה להשתלט על רכושו. לפיכך הזמין הנתבע 2 דו"ח חקירה בנוגע לגב' הלבוס. דו"ח החקירה צורף כנספח ו' לתצהיר הנתבע 2.

הנתבע 2 מדגיש, כי לאחרונה זומן למתן עדות בהליך הפלילי המתנהל נגד בני הזוג הלבוס, אשר אחד האישומים בו הינו ההשתלטות על רכושו של התובע. (ראו סעיף 7 לתצהיר הנתבע 2).

הנתבע 2 טוען, כי במהלך התק' בה שימש אביו אפוטרופוס לרכוש התובע, התברר כי התובע העביר מאות אלפי שקלים לבעלה של הגב' הלבוס. לטענתו, התובע אישר כי עשה כן, וסרב לחשוף בפני הנתבעים מה עלה בגורלם של כספים אלו. (ראו סעיף 8 לתצהיר הנתבע 2).

הנתבע 2 מוסיף, כי הנתבע 1 שלח מכתב ביטול לרוכשי הדירה, במהלך חודש אפריל 2004, שכן הם לא העבירו לידי, בתוקף תפקידו כאפוטרופוס את התשלום אשר היה עליהם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

להעביר באותו מועד. בדיעבד התברר לנתבעים, כי התובע, בניגוד להוראות בית המשפט, חתם על הסכמה לדחיית מועד התשלום, כאשר על אותה הסכמה נרשם תאריך פיקטיבי – 15.4.04. (ראו סעיף 9 לתצהיר הנתבע 2).

הנתבע טוען כי משיחותיו עם אביו – הנתבע 1, הוא למד כי הנתבע 1 פעל בתום לב ומתוך רצון לסייע לתובע, אשר משפחתו אינו מתעניינת בו ובשלומו, למעט הנתבע 1 ובת דודה נוספת – הגב' אורלי פרחי. עוד מציין הנתבע 2 כי אף הוא סייע לתובע תקופה מסוימת, כאשר דאג לו לעבודה בעסק של אשתו. (ראו סעיף 10 לתצהיר הנתבע 2).

המחלוקות בתביעה העיקרית :

השאלות המצריכות הכרעה בתביעה העיקרית הינן –

- א. מהו חלקו של הנתבע 2 בפרשיה?
- ב. מהות הפקדת הסך של \$ 100,000 אצל הנתבע 1.
- ג. שעון הזהב של אם-התובע - האם חבים הנתבעים בהשבת ערכו ?
- ד. מינוי האפוטרופוס – האם נגרמו לתובע נזקים כספיים עקב כך, והאם הוא זכאי להשבתם?
- ה. האם נגרמו לתובע הפסדים בגין עיכוב במכירת הדירה?

אכריע בשאלות אחת לאחת.

חלקו של הנתבע 2 :

התובע טוען כי בכל התקופה בה שימש הנתבע 1 כאפוטרופוס, לא היה ביניהם כל קשר, וכי כל מגעיו היו עם הנתבע 2, אשר לדידו של התובע, הינו הרוח החיה מאחורי פעילות הנתבע 1. עוד הוא טוען כי במפגשיו עם הנתבע 2, נהג הנתבע 2 לגדף ולהשפיל אותו. (ראו סעיפים 23-24 לסיכומי התביעה).

באשר להתנהלות הנתבע 2, במהלך התקופה בה היה הנתבע 1 אפוטרופוס לרכוש התובע, מעיד התובע, בחקירה חוזרת (עמ' 21 שורות 8-2 לפרוטוקול הדיון מיום 1.2.10):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

"ש: נשאלת איך אתה מגדיר את אבנר, אמרת מלוכלך, הסבר.

ת: הוא מושך בחוטים, במכירת הדירה עו"ד רונית חורש באה מטעמו, הוא הכריח אותי לבוא אליו כל חודש, שהוא יתן לי 8,000 ₪ במקום שיתן הוראה לבנק, הריץ אותי כל הזמן לת"א. ביום האחרון הוא הגדיש את הסאה והחתים אותי על מסמכים נגד שפיגל בעניין הדירה. הוא קילל אותי ביום האחרון, קילל את אבא שלי, ואמר לי כי אם אני רוצה כסף אני ארדוף אחריו".

הנתבע 2 במהלך עדותו, אישר כי היה מעורב ופעיל בכל הקשור להתנהלות אל מול התובע (עמ' 27 שורה 22 – עמ' 28 שורה 8 לפרוטוקול הדיון מיום 1.2.10):

"ש: מפנה לסעיף 3.3. לכתב ההגנה, כתוב שלא הגשת בקשה לאפו. אלא רק בשמו של הנתבע 1.

ת: נכון.

ש: אתה גם לא היית ב"כ, לקחתם עו"ד.

ת: כן. אך היה שלב שהוא עם עו"ד שפיגל שייצג את הצדדים בנושא הדירה, בשלב זה הופעתי במו"מ איתו כבא כוחה, לא מעבר לזה. אם זכרוני לא מטעני.

ש: כלומר הגית את הרעיון וישבת עם שפיגל, בזה מסתכם הנושא שלך בבקשה.

ת: אני סייעתי. מה שהתבקש ע"י אבי או העו"ד אני סייעתי. אוסף, זמן קצר לאחר שניתן מינו נפוי. בפברואר או מארס 04. ביום 15.4.04 אבי עבר ניתוח החלפת מסתם ולא היה מסוגל פיזית או נפשית להתעסק עם הנושא, היות והיתה חלטת בית משפט לענייני משפחה שאמרה, שצביקה צריך לכסף מתוך כספי האפו. סך של 8000 ₪ לחודש שכוללים את הקיצבה של מל"ל שהיתה כ – 2,000 ₪ את היתרה 6,000 ₪ הוא היה צריך לקבל באמצעות שיק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

**שנמשך מחשבון האפו. או שלו, ואז כל חודש הייתי נפגש
איתו והוא היה חותם על השיק, היינו נפגשים במשרד של
העסק של אישתי שבו הוא עבד קודם, בת"א".**

ממכלול העדויות אשר הובאו בפני, עולה כי אמנם הנתבע 1 הוא זה אשר מונה לאפוטרופוס, אך הנתבע 2, הוא זה אשר היה "המוציא והמביא" בכל הקשור להתנהלות אל מול התובע. מעשיו של הנתבע 2, אשר אף על פי עדותו, היו חלק הארי בפעילות אל מול התובע, מקימות לו אחריות אישית כלפי התובע, ומשכך, אין מקום למחוק התביעה כנגדו.

הוזה אומר, האב, הנתבע 1, שימש כאפוטרופוס הפורמאלי ומשך בחוטים מאחורי הקלעים. אך בנו, הנתבע 2, שהוא פרקליט במקצועו, הוא אשר עשה בפועל במלאכה, ולכן במעשיו הקים כלפיו אחריות.

שניהם, האב והבן, פעלו בצוותא חדא בענייני התובע.

ערה אני לנסיבות, אשר אפפו את מינוי הנתבע 1 לאפוטרופוס. הנתבעים, כפי הנראה בצדק, סברו כי התובע נפל ברשתה של נוכלת – הגב' הלבוס, אשר זממה להשתלט על כספו ורכושו. כבני משפחה מסורים, ביקשו הנתבעים לגונן על התובע, מפני הגב' הלבוס ודומותיה.

אכן, היה מקום לחששם של הנתבעים. באותן נסיבות, היה מקום להתערבותם המגוננת. אגב אורחא אעיר, כי עניין זה הוברר כבר מהראיות שהוגשו בפני במועד שמיעת העידויות, ועל כן לא היה כלל צורך להגיש ראיות נוספות בנושא. מהות הקשר בין התובע לגב' הלבוס, והעובדה שהיא ובעלה סובבו את התובע בכחש, היתה צלולה וברורה. לכן לא היה צורך לסטות מדיני הראיות ולהתיר הגשת עדויות נוספות בעניין, כפי שביקשו הנתבעים לעשות, לאחר סיום שמיעת ההוכחות.

יחד עם זאת, למרות שמינו האפוטרופוס נעשה בהוגנות, ועל רקע נסיבות מוצדקות, הרי לאחר מכן, "מינפו" הנתבעים את המינוי לאפוטרופוסות, לפעילות פסולה כלפי התובע, ומכך קמה אחריותם, וזכאות התובע לפיצוי.

הנתבעים היו מודאגים באמת ובתמים, מפעילותה של הגב' הלבוס ובעלה כלפי התובע. זו היתה בעצם הפלטפורמה, שעל יסודה הם החלו לעסוק בענייניו הכספיים והנתבע 1 התמנה לאפוטרופוס.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 07-31660 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

העובדה כי התובע נפל קורבן למעשי נוכלות של הגב' הלבוס ובעלה, וכפי הנראה אף של נשים אחרות, לא נתנה "הכשר" לפעילות הנתבעים ככל שהיא קשורה לתובע, הן לפני המינוי והן במהלך תקופת כהונתו של הנתבע 1 כאפוטרופוס של התובע.

על כן, אני קובעת כי יש מקום לחייב את הנתבע 1, מכח האפוטרופסות הפורמאלית, אך גם את הנתבע 2, מכח התנהגותו ומעשיו.

הפקדת הסך של מאה אלף דולר :

אין מחלוקת בין הצדדים, כי התובע אכן העביר לידי הנתבע 1 סך של 100,000 דולר. המחלוקת הינה בנוגע לנסיבות שקדמו להעברה זו.

התובע טוען כאמור, כי מדובר בהפקדת כספים שלו אצל הנתבע 1, תוך שהוא מבטיח לו להשקיע אותם עבורו וכי יישאו תשואה נאה. הנתבעים טוענים מנגד, כי מדובר למעשה בפירעון חוב של התובע לנתבע 1, אשר בשנים שקדמו לתשלום זה, מימן מכספו הפרטי הוצאות שונות של התובע.

כך התובע בעדותו (עמ' 7 שורות 14-7 לפרוטוקול הדיון ביום 1.2.10):

"ש: אתה רצית להפקיד אצלו כסף?

ת: אני סמכתי עליו אז, הוא דוד שלי.

ש: למה סמכת עליו?

ת: הוא דוד שלי, והוא דאג לי.

ש: מתי הוא דאג לך? לפני שהפקדת את הכסף?

ת: מאז שאבי נפטר ועד אני לא זוכר בדיוק. אבי נפטר בסוף 98.

ש: במה התבטאה הדאגה שלו?

ת: הוא דאג לעניינים הכספיים שלי, כסף שלי היה אצל מישהי, אגוזי עשה איתו מו"מ על הכסף שלי".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

במהלך עדותו, אישר התובע, כי הנתבע 1 עזר לו בהתנהלותו הכלכלית בביקוריו בבנק (עמ' 12 שורות 23-14 לפרוטוקול הדיון מיום 1.2.10):

ש: נכון שמשה ניהל לך פעולות בבנק, גם לפני שהעברת את הכסף לידי?

ת: לא נכון. כלום. רציתי למכור "תמר" אז הלכתי איתו.

ש: כאדם נורמטיבי, שיכול לפעול לבד, אתה יכול להסביר למה אדם כזה צריך ליווי לבנק כדי למכור "תמר".

ת: כי הוא מכיר את האנשים. כל מיני דברים קטנים שיכולים להקל עלי.

ש: על פעולות בבנק נעזרת במשה בנטוב?

ת: נעזרתי, אך זה היה כסף שלי.

ש: היית הולך איתו ביחד לבנק?

ת: תקופה קצרה, אתקן. הייתי מטלפון אליו, קובע איתו פגישה, ומשה אמר לי לבוא לבנק. הוא היה איתי בבנק כשלוש פעמים."

עוד אישר התובע כי הסתמך על הנתבע 1 כאשר הפקיד אצלו את הכסף, והאמין כי ידאג שכספו יישא תשואה נאה (עמ' 15 שורות 7-5 לפרוטוקול הדיון מיום 1.2.10):

ש: אני מבין שרצית להפקיד את הכסף אצל משה,

ת: את החצי. הוא הציע לי, זה לא שאני רציתי. אני יודע שהוא אלוף בהשקעות, הלכתי לבנק, פקיד שמכיר אותי אמר שאין כמוהו בהשקעות."

מעדותו של התובע, עולה התמונה לפיה כספו של התובע היה למעשה בשליטתו של הנתבע 1, אשר רכש את אמונו של התובע, תוך שהוא מורה לו כיצד להשקיע את כספו ומלווה אותו בביקוריו אל הבנק. התנהלות זו מהווה בעיני אסמכתא לכך שהתובע עשה כל מה שהנתבע 1

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

אמר לו, ולמעשה כספו היה בשליטת הנתבעים, גם אם התובע הוא זה שנתן את ההוראה הרשמית.

כאמור, גרסת הנתבע 1 להפקדת \$ 100,000 אצלו, שונה לחלוטין.

לטענתו הפקדה זו באה לכסות אשר הוצאות כספיות של התובע אשר הוא, הנתבע 1 נשא בהן.

הנתבע 1 צרף לתצהירו רשימה – נספח ב', אשר לטענתו משקפת את הוצאותיו אלו עבור התובע, אולם בעדותו התקשה לזכור את דבר קיומה של רשימה זו (עמ' 24 שורות 16-23 לפרוטוקול הדיון מיום 1.2.10):

ש: כשנתת לו כסף, נתת לו בבת אחת או כל פעם משהו?

ת: כל פעם משהו. שהוא היה צריך.

ש: איפה רשמת את כל מה שנתת לו? הייתה לו מחברת?

ת: לא רשמתי. בשביל מה לרשום?

ש: לא רשמת באף מקום שנתת לו כסף?

ת: לא. עשיתי לו טובה שיהיה לו, כל הזמן נתתי לו כסף כמה שהוא רוצה.

ש: צרפת לתצהירך כנספח ב' ספחי שיקים ורשימה של

כספים. זה כתב היד שלך?

ת: יכול להיות. אין לי משקפים. לא רואה מה כתוב."

אגב אורחא אעיר, כי ההימנעות של אדם מבוגר להגיע לדיון הוכחות בו יידרש לעיין במסמכים, ללא משקפי קריאה נחוצים, בעייתית ביותר, ומצביעה על חמקנות. מה גם, שהעד לא התרגש כלל מהעדרם של המשקפיים, ושלב תשובה זו כרגיל ובקיא, יותר מפעם אחת.

ובהמשך עדותו (עמ' 25 שורות 7-15 לפרוטוקול הדיון מיום 1.2.10):

ש: אתה רואה מה כתוב?

ת: לא. אין לי משקפיים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

ש: כתוב למשל צביקה מזומן 250 ₪.

ת: נתתי לו.

ש: אתה יכול לזהות אם זה כתב ידך?

ת: מי יכול להיות?

ש: אתה מזהה את כתב היד?

ת: אם כתוב זה אני.

ש: אתה זוכר שכתבת את זה?

ת: יכול להיות, אני לא זוכר".

אף הנתבע 2 נחקר בנוגע להוצאות התובע אשר כביכול נשא בהן הנתבע 1, אולם לא סיפק הסבר לכך כי לא נשמרו הקבלות או ראיות אחרות בדבר תשלומים אלה (עמ' 30 שורה 27 – עמ' 31 שורה 15 לפרוטוקול הדיון מיום 1.2.10):

ש: אלו דברים אתה יודע בידיעה אישית שאביך קנה לו.

ת: מוצרי חשמל.

ש: אתה יודע שהוא קנה לו תרופות?

ת: אני יודע שהוא הלך איתו לבתי מרקחת, אני לא יודע אם הוא שילם.

ש: אתה יודע שהוא שילם ארנונה.

ת: בהחלט.

ש: צבי אומר שבשום פנים ואופן לא.

ת: הוא משקר.

ש: אולי הוא הלך איתו לעירייה?

ת: זה לא נכון. צבי לא שילם שום דבר. גם בגדים הוא הלך לקנות עם בת דודתו.

ש: יש הבדל אם הלכו איתו או קנו עבורו. איך אבא שילם את חשבון החשמל?

ת: בכסף מזומן.

ש: הוא קיבל את החשבון ליד?

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

ת: כן. היה מקום אחד שצבי הלך לבד לשלם, אנחנו עומדים במקום הזה, הוא היה בהוצל"פ במשך חודשים על חודשים, כספים שהוא היה חייב לאנשים בגלל החברה הקודמת שלו.

ש: למה לא צרפתם אף בדל ראיה של חשבון חשמל, מים, תרופות וכו' שאבא שילם עבורו?

ת: אין לי תשובה על זה."

יוצא אם כן, כי התמיכה היחידה בטענה בדבר תשלומים אשר בהם נשא כביכול הנתבע 1 בעבור התובע, הינו אותו נספח ב' – צילום רשימה, בכתב יד לא קריא, בדבר הוצאות כביכול עבור התובע, כאשר הרוב המוחלט של הוצאות אלו, אינו נתמך בראיה כלשהי.

הדעת נותנת, כי אילו אכן היה הנתבע 1 נושא בהוצאות התובע, בסכום כה נכבד, הוא היה דואג לתיעוד מסודר וקריא יותר של ההוצאות.

התיעוד, לכאורה, אשר הוגש על ידי הנתבעים, הינו כה לא ברור ובלתי קריא, עד שהנתבע 1 עצמו התקשה לבאר הכתוב בו, במהלך עדותו.

ובמיוחד שהנתבע לא ידע בחקירתו להסביר את הרשימה לה טען, בטענה קלושה כאמור, של העדר משקפיים.

יתר על כן, התובע טוען בסיכומיו (סעיף 81) בנוגע לנספח ב', כי הרשימה המקורית לא צורפה, לא ברור כיצד נעשה הרישום, אין המדובר ברישום מסודר ולא ברורה התקופה בה הוא התבצע.

צודק התובע בבקשתו, כי מכיוון ולא קויים "כלל הראיה הטובה" – לא גולה מסמך המקור, ייפסל נספח ב', מה עוד שכפי שצינתי לעיל, מדובר במסמך לא ברור אשר אינו נתמך בראיות מתאימות.

אשר על כן, מקבלת אני את גרסת התובע ככל שהיא נוגעת לתשלום הסך של \$ 100,000 לנתבע 1. מדובר היה בהעברת כספים לנתבע 1, על מנת שזה ישקיע אותם בעבור התובע.

ממכלול העדויות שבפני, עולה תמונה של יחסי תלות בין התובע לנתבעים. מערכת יחסים בה לשני הצדדים היה ברור כי התובע מעניק לנתבעים יחד חופשית ואמון בכל הנוגע לכסף, והנתבעים אכן בצעו פעולות שונות בכספו של התובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

הנתבע 1, אשר נחזה בעיני התובע כ"מומחה להשקעות" ובעל קשרים אישיים בסניף הבנק, נהג להתלוות אליו לסניף הבנק, תוך שהוא מורה לו כיצד והיכן להשקיע כספו, והתובע היה ממלא אחר הוראותיו.
התובע מסר לידי הנתבעים, ללא חשש, סכום של \$100,000, מתוך אמונה כי כספו יושקע ויישא ריבית נאה.

לשני הצדדים היה ברור כי זהו כספו של התובע, הוא שנתן אמון בנתבעים או מי מהם ומסר את כספו לידיהם ללא חשש. התנהלות זו אף מצביעה על מערכת היחסים ששררה באותה עת בין שני הצדדים. על האימון המוחלט שרחש התובע לנתבעים, ועל העובדה שהנתבעים או הנתבע 1 פורמאלית והנתבע 2 בפועל, אכן בצעו פעולות כספיות בכספו של התובע.

התובע טוען, כי לאחר מתן צו האפוטרופסות, העביר הנתבע 1 לחשבון האפוטרופסות, ביום 16.5.04 סך של 342,000 ₪, מתוך 467,000 ₪ (\$100,000) אשר קיבל מהתובע, כך שלמעשה נותרה יתרת חוב לתובע, בסך של 125,000 ₪, ולאחר שיערוך - 187,639 ₪.

הנתבע 1 מצידו, מאשר כי העביר לחשבון האפוטרופסות סכום של 342,000 ₪ אשר היה לפי חשבונו היתרה מסכום אשר הופקד בידיו, לאחר תשלומים והוצאות.
אולם לטענתו, התברר לו בדיעבד כי היתרה אשר היה עליו להפקיד בחשבון הייתה נמוכה יותר, וכי יש להשיב לו סך של 43,389 ₪, בצרוף ריבית והפרשי הצמדה מיום 16.5.04 ועד להשבה בפועל.

טענה זו של הנתבע 1 לא נתמכה בראיה כלשהי, ומשכך – היא נדחית.

לא זו אף זו, עצם העלאת הטענה מעידה על הזלזול שרחשו הנתבעים לכספו של התובע, ועל חוסר דיוק בחשבונותיהם, שנערכו בכספו של התובע.
קשרי המשפחה, האימון מצד התובע, וחובת האפוטרופסות. כל אלה לא הועילו ולא גרמו להקפדה נאותה של הנתבעים, על חשבונות כספו של התובע.

יוצא אם כן, כי הנתבע 1 נותר חב לתובע סך של 125,000 ₪, בתוספת ריבית והצמדה מיום 16.5.04.

אני קובעת זאת, על סמך החישוב של התובע, שהופיע לעיל. אין מחלוקת כי ניתנו לנתבע 467,000 ₪ וכי הוא החזיר 342,000 ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

שעון הזהב :

מחלוקת נוספת בין הצדדים, נוגעת לשעון אשר אין מחלוקת כי התובע מסר לנתבעים, ואשר לטענת הנתבע 1, נגנב מביתו.

הנתבעים, אשר טוענים כי התובע הוא זה אשר מסר להם את השעון למשמרת, כלל לא מפרטים את הנסיבות אשר הביאו את התובע למסור את השעון למשמורתם.

כל שנטען על ידי הנתבע 1, במסגרת סעיף 23.4 לתצהירו, הינו כי השעון נמסר לו ע"י התובע, וביוזמת התובע, משום שהוא פחד להחזיק אותו אצלו.

זו טענה לקונית, שאינה מבהירה די הצורך את הרקע למסירת השעון.

הנתבע 1 גורס, כי השעון נגנב וטוען כי הגיש תלונה במשטרה על הפריצה.

אך למעט עדותו, אין לכך כל אסמכתא.

אפילו האישור על הגשת התלונה, לא הוגש לפני.

הנתבעים אפילו לא ציינו באילו נסיבות נגנב השעון.

לא תיאררו את אירוע הפריצה עצמו, לא ביארו מתי אירע, ולא פירטו האם נגנבו עוד חפצים באותו אירוע.

כמו כן לא העידו הנתבעים, באלו אמצעי מיגון נקטו כדי למגן את השעון, וכיצד נעקפו אמצעים אלו ע"י הפורצים.

התובע, לעומתם, טוען כי לאחר מותה של אמו, הוא קיבל בירושה שעון זהב שוויצרי עתיק משובץ יהלומים, ששווי עשרות אלפי דולרים.

לטענתו, הוא שמר את השעון בכספת של אביו בבנק דיסקונט, ולאחר מות האב, בשנת 1988, פנו אליו הנתבעים ושכנעו אותו למסור להם את השעון, על מנת שישמרו אותו בכספת האישית שלהם, בטענה כי חבל לשלם לבנק כסף עבור השמירה בכספת.

בסיכומים (פרק ז', סעיף 7.3), טוענים הנתבעים כי על התובע היה להוכיח כי התרשלו במסגרת שמירתם על השעון, שכן הם היו שומרי חנם.

סעיף 1 (ב) לחוק השומרים, תשכ"ז – 1967, מגדיר מיהו שומר חנם :

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

"השומר נכס שאין לו בשמירתו טובה הנאה לעצמו, הוא שומר חנם".

סעיף 2 (א) לחוק השומרים מגדיר את אחריותו של שומר החנם, וקובע –

"שומר חנם אחראי לאבדן הנכס או לנזקו אם נגרמו ברשלנותו".

בע"א 341/80 עלי נ' ששון, פ"ד לו(3) 281, הגדיר בית המשפט העליון את גבולות הרשלנות שבחוק השומרים:

"הרשלנות שבחוק השומרים דומה ביסודה לרשלנות שבפקודת הנזיקין, מבלי שיהיה דמיון ביניהן לכל פרטיהן ודקדוקיהן. היחסים שקובע חוק השומרים בין השומר לבין בעל הנכס מטילים על השומר את החובה כלפיו שלא להתרשל. חובתו של השומר כלפי בעל הנכס נראית לי כחובתו של 'בעל משלח יד', כשהוא משתמש במשלח ידו. כשש'בעל משלח יד' היה צריך לנקוט 'מידת זהירות שאדם סביר ונבון וכשיר לפעול באותו משלח יד היה משתמשאו נוקט', כך חייב השומר לנקוט אותה מידת זהירות, שהיה נוקט שומר סביר ונבון...".

הנתבעים לקחו את השעון לפני שהנתבע 1 מונה לאפוטרופסו של התובע [בשנת 1988]. לא ברור מתי, אם בכלל, אבד/נגנב השעון.

הנתבע 1, שימש כ"שומר חנם".

מסתבר, כי הנתבע 1 התרשל בתפקידו.

הנתבע 1 הוא זה אשר שכנע את התובע להוציא את השעון ממקום משמרתו בכספת הבנק, תוך שהוא מבטיח לו שישמור עליו בכספת האישית שלו. על הנתבע 1 חלה החובה לקיים אמצעי זהירות בסיסיים. הנתבעים לא הוכיחו כי ננקטו אמצעים אלה. הנתבעים לא הסבירו, היכן הוחזק אצלם השעון היקר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

האם נשמר בכספת ביתית ? הוחבא כהלכה?
הנתבעים לא סיפרו מה עוד נגנב מביתם, אם בכלל.
איך יתכן שדווקא השעון של התובע, נגנב מבין כל הפריטים.
זאת ועוד, הנתבעים לא הציגו אסמכתא לכך שערכו ביטוח תכולה, במסגרתו ביטחו את השעון.
אם הנתבעים לא דאגו למיגון נאות ולביטוח תכולה, מוטב שלא היו לוקחים כלל את השעון למשמורתם.
הנתבעים לא הפעילו שום פוליסה, ומכאן שלא דאגו לביטוח התכולה.

משכך – אני קובעת כי הנתבעים התרשלו במילוי תפקידם כשומרי חנם, והינם נושאים באחריות בגין אובדן השעון.

מכאן, קמה לנתבעים החובה, לפצות את התובע בגין גניבת השעון.

נותר עתה, לקבוע את ערך השעון.

התובע טוען, כי שווי של השעון שנגנב היה עשרות אלפי דולרים, אולם לא נוקב בסכום מדויק.
הנתבע 1 אומנם טען כי שווי היה נמוך בהרבה, וכי לא היה מדובר בשעון עתיק, אך לא נקב אף הוא בסכום מדויק.
טענה זו של הנתבע 1 אינה מתיישבת עם העובדה שהוא פנה לתובע ושכנע אותו למסור לו את השעון, על מנת שיישמר בכספת בביתו.
אם אכן, כטענת הנתבע 1, היה מדובר בשעון אשר אינו בעל ערך, הרי שלא היה מקום לשמירה מיוחדת שלו.
אולם משלא צוין סכום מדויק של שווי השעון, ייקבע שווי על דרך האומדן.

[בע"א 153/04 רבינוביץ נ' רוזנבוים, \(פורסם 6.2.06 בנבו\)](#), סיכם כבוד השופט רובינשטיין את ההלכות בעניין פסיקה על פי האומדן:

"פסיקה על פי האומדן, ובארמית "אומדנא" ולעתים,

"שודא דדייני" (ראו להלן) שכיחה במשפטנו, בין בדיני

הנזיקין, כמעט כמעשה שבכל יום בקביעת ראשי נזק

מסוימים, ובין בתחום החוזי. אכן, בפסק הדין [ע"א 355/80](#)

אניסימוב נ' מלון טירת בת שבע, נחלקו דעות השופטים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

בשאלה אם ניתן לפסוק פיצויים לפי סעיף 10 לחוק החוזים
(תרופות בשל הפרת חוזה) באין נתונים עובדתיים שימשו

בסיס לחישוב גובה הפיצויים; השופט ח' כהן סבר שדי בהוכחת קיומו של הנזק, והפיצויים ייפסקו על דרך אומדן (עמ' 804), ואילו השופט ברק (ועמו השופט י' כהן) קבע כי על הנפגע "להוכיח, במידת ודאות סבירה, הן את נזקו הן את שיעור הפיצויים, שיהא בו כדי לפצותו על נזקו" (עמ' 806) ו"כשם שמידת הנזק אינה עניין שנקבע על פי אומדנא דדינא, כן ענין הפיצוי אינו נקבע על פי אומדנא דדינא"; ועם זאת, באשר למידת הודאות, "באותם המקרים בהם - לאור טבעו ואופיו של הנזק - ניתן להביא נתונים מדויקים, על הנפגע-התובע לעשות כן, ומשנכשל בנטל זה לא ייפסק לו פיצוי. לעומת זאת באותם מקרים אשר בהם - לאור טבעו ואופיו של הנזק - קשה להוכיח בדיוק ובוודאות את מידת הנזק ושיעור הפיצויים, אין בכך כדי להכשיל את תביעתו של הנפגע, ודי לו שיביא אותם נתונים, אשר ניתן באופן סביר להביאם, תוך מתן שיקול דעת מתאים לבית המשפט לעריכת אומדן להשלמת החסר..." (עמ' 809 - 808).

כאמור, אני מקבלת את גרסת התובע בכל הקשור לנסיבות מסירת השעון. באשר לשוויו, התובע טען כי השעון שווה "כמה עשרות אלפי דולרים". ההנחה היא, כי אלמלא היה זה שעון יקר באופן משמעותי, לא רק סנטימנטלית אלא גם כלכלית, לא היו הנתבעים מציעים את שירותם כשומריו.

צדק התובע בעדותו, כאשר אמר שאינו יכול להמציא דו"ח שמאי בדבר שווי השעון, שכן השעון אינו מצוי בחזקתו.

בעת שנמסר השעון לידי הנתבעים, שררו בין הצדדים יחסי אמון וקרבה, ולא היה מקום להוצאת דו"ח שכזה, מה עוד שהוצאתו של דו"ח הייתה מעידה על חוסר אמון בנתבע 1, ולא זה היה המצב באותה העת. יש לאמוד את שווי השעון על פי הנסיבות.

משכך, ולאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי שווי של השעון יעמוד על סך של 10,000 ₪ וזהו הסכום בו יחויבו הנתבעים בגין אובדנו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

מינוי הנתבע 1 לאפוטרופוס :

לטענת הנתבעים, המניע להגשת הבקשה למינוי לאפוטרופוסות זמנית על רכוש התובע, הייתה הידיעה כי הוא מתעתד למכור דירתו בתל אביב, וזאת כאשר במכירה מעורבת הגב' הלבוס, אשר לטענת הנתבעים הינה נוכלת אשר זממה להשתלט על כספו של התובע.

התובע לדידו, טען בתוקף לכל אורך הדרך, ואף במסגרת תיק זה, כי הגב' הלבוס הינה חברתו הקרובה אשר ביקשה לסייע לו (ראו סעיף 11 לסיכומי התביעה).

חששם של הנתבעים נשען לדבריהם, על ניסיון העבר של התובע, אשר נפל קורבן מספר פעמים לנשים אשר ניסו לפתות אותו למסור להן כספים. כך התובע בעדותו (עמ' 12 שורות 2-3 לפרוטוקול הדיון מיום 1.2.10):

"ש: זה נכון שבעבר נתת אותם כספים לבחורות שהיית איתן בקשר.

ת: זכותי. כן, סכומים קטנים."

מחומר הראיות בתיק זה עולה כי על פני הדברים, היה מקום לחששם של הנתבעים בכל הנוגע לגב' הלבוס. כנגד הגב' הלבוס הוגש כתב אישום, בגין ניסיונות גניבה מחסרי ישע, ובבין היתר בגין מעורבותה בעסקת מכירת דירת התובע. אף התובע בעדותו אישר כי מסר כספים מכספי המכירה לבעלה של הגב' הלבוס, (עמ' 17 שורות 24-28 לפרוטוקול הדיון מיום 1.2.10):

"ש: כשמכרת את הדירה, הלוואת כסף לרפי אלבוס?

ת: כן.

ש: כמה?

ת: בסביבות \$75,000"

הנתבע 1 בעדותו, הבהיר כי המעורבות של הגב' הלבוס בחיי התובע, היא אשר הובילה אותו להגשת הבקשה להתמנות כאפוטרופוס (עמ' 22 שורות 23-28 לפרוטוקול הדיון מיום 1.2.10):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

ש: אז למה התמנית כאפוטרופוס שלו?

ת: רציתי לעזור לו.

ש: היתה סיבה מיוחדת?

ת: שום סיבה, רציתי לעשות לו טובה, רציתי לעזור לו. את הטובה הוא אומר שעשיתי לו לא טוב. הוא התהפך לגמרי. היתה לו חברה, יפית, היה גם בטלויזיה, הוא התאהב בה, הוא אמר שהוא רוצה להכנס במקום בעלה. היא אמרה לו שיביא לה את הכסף, ימכור את הדירה והיא תהיה איתו. הוא עדיין מחכה".

אני מקבלת במישור זה את עמדת הנתבעים (פרק ה' לסיכומים).

הנתבע 1 הגיש את הבקשה להתמנות כאפוטרופוס, לאחר שגילה שהתובע הסתבך עם צמד נוכלים – הגב' הלבוס ובעלה, אשר חמדו את כספו ורכושו.

כנגד הגב' הלבוס הוגש כתב אישום, בין היתר בגין ניצול התובע ([ת.פ. 2285/08](#))

כך קבע כבוד השופט מור בגזר הדין מיום 29.1.09 (נ/א1):

"הנאשמת פיתחה שיטה, לפיה היא מפילה בפח קורבנות, גברים, קשישים או מוגבלים. המלכודת היא "מלכודת דבש" כאשר היא מרעיפה עליהם את אהבתה לכאורה ובהבטחות לנישואים, קשרים מיניים מרומזים או ממשיים, יוצרת בהם תלות קשה בה והתלות מנוצלת להשתלטות על רכושם... המתלונן צבי בנטוב, שהוא אדם חולה, אף היום אינו מוכן להודות בעומק הניצול אותו ניצלה אותו הנאשמת והוא היה מוכן להלוות לה את כל כספו, ללא כל בטחונות, לנאשם, כבן זוגה של הנאשמת..."

עצם הגשת הבקשה להתמנות לאפוטרופוס של התובע, אינה יוצרת עילת תביעה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

יתר על כן, הנתבעים הוכיחו כי אכן היה בסיס לחששם מפני הגב' הלבוס ומניעה.

בסופו של יום, משהוכח כי הגב' הלבוס אכן פעלה ממניעים לא כשרים, וכי אכן התובע העביר כספים בסכום ניכר לבני הזוג הלבוס, הרי אני קובעת כי הבקשה למינוי אפוטרופוס, הוגשה כהלכה, וממניעים לטובת התובע.

מסקנתי זו, מקבלת חיזוק נוסף מעיון בבקשה אשר הגיש התובע, לפטור מאגרה בתיק זה, אשר במסגרתה מצהיר התובע כי בסופו של יום - נותר חסר כל, דבר המלמד כי כפי הנראה אכן היה זקוק התובע ליד מכוונת בהתנהלותו הכלכלית.

נזק נפשי עקב המינוי לאפוטרופוס:

התובע טוען כי בעקבות השתלשלות העניינים הנוגעת למינוי הנתבע 1 לאפוטרופוסו, נגרמו לו נזקים נפשיים המגיעים לסך של 250,000 ₪.

אמנם, מסקנתי העקרונית דלעיל, הייתה כי יש לדחות את טענות התובע הנוגעות לעצם מינוי הנתבע 1 לאפוטרופוס, במועד הרלוונטי, אולם לא ניתן להתעלם מהשימוש אשר עשו הנתבעים במינוי זה, תוך שהם מנצלים תלות התובע בהם, לחוסר הקפדה על ניהול ענייני התובע. בכלל זה, אובדן שעור יקר שהופקד בידיהם למשמרת, שלילת זכותו לעשות שימוש חופשי בקניינו, למשל בניהול כספו ובמכר דירתו.

יתר על כן, הרי שבסופו של יום בוטלה האפוטרופוסות, בעקבות הודעת האפוטרופוס החדש - עו"ד אגוזי, כי אי בה צורך.

בסוגיית פסיקת פיצויים בגין עוגמת נפש, פסק בית המשפט כי שאלת גובה הפיצוי המגיע לתובע עבור עוגמת נפש שנגרמה לו על ידי הנתבע, הינה עניין של הערכה.

נזק זה קשה לכימות ויש לפסוק את שיעורו בהתאם לכללי ההיגיון וניסיון החיים (ראו [ע"א 711/72 מאיר נ' הנהלת הסוכנות היהודית לא"י](#), פ"ד כח(1) 393, 404).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

בת"א (שלום ת"א) 25510-07 חנן קמינסקי נ' טייל סיטי הפקות בע"מ, תק-של 2010(1),
8971, 8981 (2010) כתב כבוד השופט שיינמן :

"נזק של עוגמת נפש איננו נזק קצוב הניתן למדידה מדויקת, וניתן כאמור לפוסקו על סמך הערכה ואומדנה. הערכה ואומדנה, מושפעים בין היתר, מהתרשמותו ומהשקפתו האישית של ביהמ"ש, לגבי חומרת העוולה מחד, ומאידיך לנזק שנגרם לנפגע".

השתלשלות העניינים אשר הובילה את התובע להגשת התביעה, והמצב בו היה שרוי התובע במהלך עדותו, מעידה כי אכן מדובר בתובע אשר נפגע באופן אישי ועמוק.

התובע שם מבטחו בנתבעים, אשר היו בני משפחתו ולמעשה מילאו את מקומם של הוריו הנפטרים, אך הם מעלו באמונו, תוך שהם עושים ברכושו כבשלהם.

במצב דברים זה, אני מוצאת כי התנהלות הנתבעים אכן גרמה עוגמת נפש המקימה זכות לפיצוי.

עם זאת, התובע לא צרף ראיה כלשהי בנוגע לטיפולים פסיכולוגיים שעבר, או תרופות שנאלץ לרכוש.

איני סבורה כי עוגמת הנפש אשר נגרמה לתובע הינה בדרגה כה גבוהה, המקימה זכות לפיצוי בסך הנתבע, בשיעור של 250,000 ₪.

לאחר ששקלתי הדברים ובנסיבות העניין הנני אומדת את עוגמת הנפש שנגרמה לתובע בסך של 10,000 ₪.

עיכוב במכירת הדירה :

התובע טוען כי בהתאם לחוזה המכר, הוא היה אמור למסור את הדירה ביום 18.5.04, ונוכח התנהגות הנתבעים, נמסרה החזקה בה לאחר שנה תמימה, בסוף חודש מאי 2005, תוך שנגרמו לו הנזקים הכספיים הבאים בגין האיחור -

תשלומים לרשויות השונות – 8,734 ₪.

שכ"ד – 30,360 ₪

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

שכ"ט עו"ד בגין הכנת חוזה שכירות – 740 נה.

הנתבעים טענו כי אין לקבל טענות אלו של התובע בדבר נזקים שנגרמו לו בשל עיכוב מסירת החזקה בדירה. לטענתם, אם אכן התעכבה מסירת הדירה של התובע מדוע הוא עזב אותה ועבר להתגורר בשכירות, תוך שהוא משלם דמי שכירות ותשלומים כפולים לרשויות השונות?

למעשה סוברים הנתבעים, כי על התובע היה להיוותר בדירתו, בניגוד לרצונו, במשך כל התקופה בה התעכבה מסירת הדירה. קבלת גישה זו של הנתבעים, תהווה למעשה פגיעה בזכותו החוקתית של התובע בחירות התובע להתגורר במחוז חפצו, ובזכותו החוקתית לשמירה על קנינו, המופיעה [בסעיף 3 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו](#).

סעיף 3 לחוק היסוד האמור (שכותרת השוליים שלו היא "שמירה על הקניין"), קובע כי - "אין פוגעים בקנינו של אדם".

[בע"א \(מחוזי יר'\) 11053/07 סלון ירושלים מוצרי חשמל בע"מ ו- 28 אח' נ' כלליר תפעול ואחזקה בע"מ, תק-מח 2009\(3\), 4464, 4489 \(2009\) נקבע כי:](#)

"אין מדובר רק במיקום טכני של הזכות במארג דברי החקיקה של המדינה.

הצבתה של השמירה על הקניין, והאיסור לפגוע בקניינו של אדם, בתוך חוק היסוד, כוללת בחובה, משמעות ערכית ופרשנית, כפי שאראה, עתה.

לדעתו של פרופ' אהרן ברק, בכותבו על התרופה החוקתית

בישראל, "[חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וחוק יסוד:](#)

[חופש העיסוק](#) קובעים את הזכויות החוקתיות השונות,

והמשפט הפרטי מעניק סעדים בגין הפגיעה בהן. כך,

למשל, [חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו](#) קובע את זכות

הקניין ('אין פוגעים בקניינו של האדם'), ואילו דיני הקניין

של המשפט הפרטי - [חוק המקרקעין](#), חוק המיטלטלין

וחקיקה אזרחית אחרת שעניינה הגנה על הקניין - מגינים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

על זכות זו ומעניקים סעד בגין הפרתה" (אהרן ברק, פרשנות במשפט, כרך שלישי, פרשנות חוקתית (נבו, ירושלים, תשנ"ד-1994), עמ' 786).

המונח "הגנה על הקניין", טומן בחובו אף את ההגנה של האזרח לפעול בתוך קנייניו, למכור אותם ולמסור אותם על פי רצונו. פעולותיהם של הנתבעים, מנעו למעשה מהתובע לפעול כאוות נפשו בדירתו – קניינו, והיוו פגיעה בזכותו החוקתית להגנה על קניינו.

מעבר לפגיעה שתוארה לעיל, בהגנה על קניינו של התובע, הרי שבטענות הנתבעים כי היה על התובע להמשיך ולהתגורר בדירה במשך השנה בה עוכבה מסירתה, מהווה למעשה ניסיון לפגוע בחירותו ובזכותו הטבעית להחליט ולבחור היכן להתגורר, ואף בכך ישנה פגיעה בזכות חוקתית העומדת לתובע. ראו סעיף 6 לחוק היסוד, בדבר "חירות התנועה". על האופן בו יש לפרש הוראות חוקתיות עמד הנשיא כבוד השופט אגרנט עוד לפני שנים רבות:

"בשים לב לתוכנו הקונסטיטוציוני המובהק של החוק האמור, ובהתחשב במגמה שמאחורי הניסוח המקוצר והכללי של הסמכויות המוזכרות בו, הריני סבור שהדרך לפרש את אלה האחרונות אינה חייבת להיות זו של מתן פירוש מצמצם דווקא." (ד"נ 13/60 היועץ המשפטי לממשלה נ' מתאנה, פ"ד טז 430, 442).

גישה זו – אשר כבוד השופט אגרנט החילה על חוק המעבר, התש"ט-1949 – חלה כמובן על פרשנותם של חוקי היסוד.

בבג"ץ 1384/98 אבני נ' ראש הממשלה, פ"ד נב(5) 206, 210, קבע כבוד השופט ברק:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

"בפרשנו חוק-יסוד עלינו להגשים את תפקידה של הנורמה החוקתית. נורמה זו קובעת את סדרי השלטון והמשל. נורמה זו מעצבת את זכויות הפרט מעצם טבעה. היא משקפת את תפיסות היסוד של החברה, המשפט והמשטר. היא נותנת ביטוי לתפיסותיה הפוליטיות הבסיסיות של המדינה. היא מניחה את היסוד לערכיה החברתיים. היא קובעת את שאיפותיה ומגמותיה. בפרשנותו של טקסט חוקתי יש לתת ביטוי לאופי מיוחד זה של הטקסט."

אכן, חוקי-היסוד מהווים מערכת נורמטיבית חוקתית-על-חוקית, ויש לפרשם באופן שיבטא את מעמדם זה.

התובע, גמר אומר למכור את דירתו ולעבור להתגורר בעיר אחרת. מניעת אפשרות זו, על ידי עיכוב מסירת הדירה, מהווה פגיעה משמעותית בזכויותיו החוקתיות. הן בפן של זכות הקניין, והן בפן של חירות התנועה. זכותו של אדם לבחור את מקום מגוריו, הינה זכות בסיסית ולא יעלה על הדעת כי מאן דהוא יכפה על חברו להמשיך ולגור בדירה או בעיר אשר הוא חפץ לעזוב.

משכך, אני דוחה את טענות הנתבעים הנוגעות להוצאות התובע בגין המעבר לדירה שכורה, וקובעת כי התובע זכאי לפיצוי בגין מלוא הוצאותיו, בסך של 39,834 ₪.

התביעה שכנגד :

התובעים שכנגד טוענים, כי הנתבע שכנגד סובל ממחלת ניוון שרירים, המשפיעה קשות על התנהגותו, מראהו, שיקול דעתו ואורח חייו בכלל. לטענתם, הנתבע שכנגד אינו עובד, ולא עבד באורח מסודר, וקיבל מהביטוח הלאומי קצבת נכות בשיעור של 100% לצמיתות. (ראו סעיף 2 לתצהיר התובע שכנגד 2 התביעה שכנגד).

התובעים שכנגד טוענים כי עקב מחלתו, היה הנתבע שכנגד פגיע ביותר ביחסיו עם נשים, וכתוצאה מכך הסתבך עם מספר נשים שפיתו אותו וניצלו אותו. (ראו סעיף 5 לתצהיר התובע שכנגד 2 בתביעה שכנגד).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

התובעים שכנגד טוענים, כי החל מחודש אפריל 1999 טיפל התובע שכנגד בעניינו של נתבע שכנגד וסייע לו בניהול כספיו והוצאותיו.

כמפורט לעיל, ביום 15.4.04 מונה התובע שכנגד 1 כאפוטרופוס זמני על רכוש הנתבע שכנגד הוא שוחרר מהתפקיד ביום 27.2.05, לטענתו עפ"י בקשתו. (ראו סעיף 7 לתצהיר התובע שכנגד 2 בתביעה שכנגד).

התובעים שכנגד טוענים, כי המינוי התבקש לאחר שהנתבע שכנגד נפל ברשתה של נוכלת נוספת – הגב' הלבוס, מכר את דירתו בחשאי ונתן לה ו/או לבעלה סך של כ – 390,000 ₪ אשר קיבל מרוכשי הדירה, לאחר שהתפתה להאמין שהגב' הלבוס מתכוונות להתגרש מבעלה ולפתח עימו מערכת יחסים.

התובעים שכנגד טוענים, כי כנגד הגב' הלבוס ובעלה הוגש כתב אישום, בין היתר בגין מעשיה בכל הקשור למכירת דירת הנתבע שכנגד. (ראו סעיף 8 לתצהיר התובע שכנגד 2 בתביעה שכנגד).

כאמור, הנתבעים טוענים כי החל מחודש אפריל 1999, היה הנתבע 1 אמון על ניהולו הפיננסי של התובע. לטענתם, מאחר ולא היה רשאי לפעול בחשבונות הבנק של התובע, שילם הנתבע 1 בכספו שלו, כאשר היה מוסכם וברור לשני הצדדים כי מדובר במימון ובהלוואה, אשר התובע יחזיר במלואה. (ראו סעיף 9 לתצהיר התובע שכנגד 2 בתביעה שכנגד).

לטענת התובעים שכנגד, במהלך חודש אפריל 2002, או בסמוך לכך, הסכימו הצדדים כי הנתבע שכנגד יעביר לידי התובע שכנגד 1 סך של \$100,000, במטרה להשיב לתובע שכנגד 1 את הוצאות הנתבע שכנגד אשר ממן מכספו האישי. עוד סוכם כי היתרה תיוותר בידי התובע שכנגד 1, והיא תשמש אותו לתשלומים עתידיים עבור הנתבע שכנגד. (ראו סעיף 10 לתצהיר התובע שכנגד 2 בתביעה שכנגד).

העברת כספים זו בוצעה, טוענים התובעים שכנגד, מרצונו החופשי של הנתבע שכנגד, ועל רקע ההסתבכויות הכספיות שלו בעבר.

הכספים שימשו את התובע שכנגד 1, טוענים התובעים שכנגד, במהלך 4 השנים שלאחר מכן, בין השאר עבור רכישת מכונית, ציוד ומכשור שונים, הוצאות רפואיות ומשפטיות, הוצאות בנקאיות ותשלומים שונים. (ראו סעיפים 12-13 לתצהיר התובע שכנגד 2 בתביעה שכנגד).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

התובעים שכנגד מוסיפים, כי במהלך התקופה שלפני העברת הכספים ובמהלך התקופה שלאחר העברת הכספים – מאפריל 2002 ועד ליום 16.5.04, הוציא התובע שכנגד 1 מכספו, עבור הנתבע שכנגד, סך של 203,705 ₪. (ראו סעיף 14 ונספח ב' לתצהיר התובע שכנגד 2 בתביעה שכנגד).

התובעים שכנגד מציינים, כי כאשר מונה התובע שכנגד 1 לאפוטרופוס זמני, הוא פתח חשבון אפוטרופסות, כמתחייב בצו המינוי, והעביר אליו ביום 16.5.04 סך של 342,000 ₪, אשר סבר כי הוא מהווה את יתרת הפיקדון אשר היה בידי. אולם, התברר לתובע שכנגד 1 לאחר מכן, כי היה עליו למעשה להעביר סך של 298,611 ₪ בלבד, כך שלמעשה העביר סכום של 43,389 ביתר, אשר לטענתו על הנתבע שכנגד להשיב לו בצירוף ריבית והצמדה, ובסה"כ חייב לו הנתבע שכנגד, לטענתו, סך של 47,941 ₪. (ראו סעיפים 15-19 לתצהיר התובע שכנגד 2 בתביעה שכנגד).

התובעים שכנגד מעריכים את השכר הראוי המגיע לתובע שכנגד 1, בגין הטיפול בנתבע שכנגד, במהלך 5 שנים טרם מינויו לאפוטרופוס, ב 1,500 ₪ לחודש, שהם סה"כ 90,000 ₪. ע"ח סכום זה משך התובע שכנגד 1 סך של 29,340 ₪, והיתרה המגיעה לו, לטענת התובעים שכנגד, בצירוף ריבית, הפרשי הצמדה ומע"מ, הינה 80,959 ₪. (ראו סעיפים 21-22 לתצהיר התובע שכנגד 2).

התובעים שכנגד טוענים, כי במהלך ביקורו של הנתבע שכנגד בסניף בנק הפועלים ברח' הרצל 21 בת"א, בו התנהלו חשבונותיהם של הצדדים, נטל הנתבע שכנגד פרוספקט של הבנק ורשם עליו –

"משה בנטוב רמאי שקרן גנב וקמצן כרוני.

אבנר בנטוב (מלה לא ברורה) של חלאת מין אנושי. זבל שבזבלים.

יש מי שמשלם עבור כל נזק נפשי ורוחני (מילה מחוקה) שנגרמו לי עשו אותי חולה.

אלו ישלמו על כל אילו ואני (מילה מחוקה) אנקנק אותם."

לאחר שרשם דברים אלה, טוענים התובעים שכנגד, חתם הנתבע שכנגד בתחתית הכתוב, ומסר אותו לפקיד הבנק. (ראו סעיפים 24-26 לתצהיר התובע שכנגד 2).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

התובעים שכנגד טוענים כי התובע שכנגד 1 הינו לקוח ותיק של סניף הבנק, ומנהל שם שנים רבות את ענייניו הכספיים, ומעשהו זה של הנתבע שכנגד פגע בשמו הטוב והמוניטין הטוב שהיו לו בבנק.

התובע שכנגד 2 הינו עו"ד פעיל, המסייע לאביו- התובע שכנגד 1 בניהול עסקי המשפחה ואף הוא מצוי בקשר עם סניף הבנק לטענתו, ואף שמו הטוב נפגע. (ראו סעיפים 27-28 לתצהיר התובע שכנגד 2).

התובעים שכנגד טוענים כי מעשהו זה של הנתבע שכנגד מהווה לשון הרע לפי הוראות סעיפים 1(1) ו/או (2) ו/או (3) [לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965](#) (להלן: "[חוק איסור לשון הרע](#)").

התובעים שכנגד טוענים כי פנייתם לתובע שכנגד בדרישה להתנצלות ופיצוי, לא נענתה (ראו סעיף 32 לתצהיר התובע שכנגד 2).

התובעים שכנגד תובעים פיצוי ללא הוכחת נזק בסכום המקסימאלי לפי [סעיף 7א \(ג\) לחוק איסור לשון הרע](#), בסך של 116,050 ₪ לכל אחד מהם, ולחילופין – מחצית מהסכום, לפי סעיף 7א(ב).

הנתבע שכנגד טוען בהגנתו, כי הסיבה היחידה למסירת הכספים לתובע שכנגד 1, הייתה חששו כי הוא עומד לאבד את הקצבה אשר קיבל מביטוח לאומי. (ראו סעיפים 52-55 לתצהיר הנתבע שכנגד).

הנתבע שכנגד מסביר, כי התובע שכנגד 1 השקיע את הכספים עבורו והם נשאו רווחים נאים. הטענה היא של התובע שכנגד – ש 100,000 הדולר, לטענתו, היו אמורים לכסות את ההוצאות שהוא הוציא עבור הנתבע שכנגד, ואילו הנתבע שכנגד משיב שלא זו הייתה מטרתם, אלא מטרתם הייתה לשמש כהשקעה, עבור הנתבע שכנגד.

עוד הוא טוען, כי התובע שכנגד 1 לא שילם מסכום זה את הוצאותיו ובוודאי שלא את הוצאותיו השוטפות. אלה שולמו מהכנסתו החודשית, וללא כל קשר לנתבע 1.

לטענת הנתבע שכנגד, הוא רכש בחלק מרווחי כספים אלה מכונית וטלפון לשימוש הפרטי, כאמור בסעיף 58 לתצהיר הנתבע שכנגד :

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

"...למיטב זכרוני, אכן רכשתי מכונית וטלפון ואולי עוד אילו סכומים ספורדיים, שנבעו מהרווחים שהניבו כספים אלה".

הנתבע שכנגד מדגיש, כי חרף דרישותיו סרב התובע שכנגד 1, ליתן לו אישור על הפקדת הכספים אצלו, אלא אם כן יערוך הנתבע שכנגד צוואה בה יוריש את כל רכושו לקרובי משפחתו של התובע שכנגד 1 -

"למרות שבאותה עת סמכתי על הנתבע 1, חששתי כי נוכח גילו המתקדם, היה וחוו"ח יקרה לו משהו, אני עלול לאבד את כספיי וביקשתי מהנתבע 1 אישור בכתב אודות הכספים, אולם להפתעתי, הלה סרב והתנה את מתן האישור בכך שאערוך צוואה אצווה את כל רכושי לקרובי משפחתו של הנתבע 1, שאחרת, כדבריו "לא אתן לך את הכסף".

(סעיף 59 לתצהיר הנתבע שכנגד).

באשר לטענות ללשון הרע, הנתבע שכנגד טוען כי מדובר בפתק אשר נכתב מתוך זעם אשר התפרץ בבת אחת, עת בוטל הצו למינוי אפוטרופוס.

לטענתו, הפתק הגיע לידי פקיד בנק שהיה בקשר הדוק עם התובעים שכנגד, והוא העבירו לידם. (ראו סעיף 70 לתצהיר הנתבע שכנגד). הנתבע שכנגד טוען, כי לא נגרם לתובעים שכנגד כל נזק, וכי אותו פקיד בנק המשיך לשתף עמם פעולה ולהטריח שלא לצורך, את הנתבע שכנגד כאשר ביקש לקבל תדפיסי בנק. (ראו סעיף 71 לתצהיר הנתבע שכנגד).

הסוגיות המצריכות הכרעה, בתביעה שכנגד :

הסוגיות המצריכות הכרעה, בתביעה שכנגד הינן:

1. האם שולמו לנתבע שכנגד כספים ביתר?
2. האם זכאי התובע שכנגד 1 לשכר בגין המינוי לאפוטרופוס?
3. דיון בתביעת לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

כספים ששולמו ביתר :

כפי שפורט בהרחבה במסגרת התביעה העיקרית, לא ניתן לקבל טענות התובעים שכנגד ככל שהן נוגעות להתנהלותם הכלכלית כלפי הנתבע שכנגד.

התובעים שכנגד, נהגו בכספו של הנתבע שכנגד כבשלהם, מבלי שהם טורחים לערוך תיעוד מפורט ומדוקדק בדבר הכנסות והוצאות הנתבע שנגד.

מעבר לכך, יתכן שרישום מפורט וברור בדבר הפעולות הכלכליות שנעשו בשמו של הנתבע שכנגד, היו מובילות לתוצאה הפוכה מזו שטוענים לה התובעים שכנגד, והיה מתברר כי דוקא התובעים שכנגד הם אלו אשר נותרו חייבים כספים לנתבע שכנגד. התנהלותם הרשלנית והלא אחראית של התובעים מעלה תהיות באשר לפעולות שנקטו בכספי הנתבע שכנגד.

כיצד יתכן שאפוטרופוס, או מי שמציע עצמו ככזה, אינו מחשב כהלכה את כספו של הנתון לטיפולו? חוסר דיוק בכספו של חסוי, אינו מעלה. תחילה ערכו הנתבעים חישוב מסוים.

כיום, הם טוענים שאותו חישוב היה שגוי, ובעצם מגיע להם סכום אחר. מי לידינו יתקע, שדווקא היום, מציגים הנתבעים את החישוב המדויק? טענות התובעים שכנגד בדבר כספים ששולמו ביתר, לידי הנתבע שכנגד, לא הוכחו כלל ועיקר. הפירוט שלהם, לוקה בחסר ואינו משכנע. אין הם מסבירים היכן ומדוע ערכו היום חישוב חדש, ולמה ומדוע טעו בעבר. נטל הראיה במישור זה רובץ על שכמם, והם לא הרימוהו.

הואיל וכך, דין רכיב זה בתביעה שכנגד – להידחות.

התביעה לשכר ראוי :

הזכות לשכר ראוי של מאן דהוא, עבור פעולות אשר ביצע עבור חברו, קמה מכוח הוראות [סעיף 46 לחוק החוזים, תשל"ג – 1973](#):

"חיוב לתשלום בעד נכס או שירות שלא הוסכם על שיעורו,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

יש לקיים בתשלום של סכום שהיה ראוי להשתלם לפי הנסיבות בעת כריתת החוזה".

אקדים ואומר כי איני סבורה כי המקרה דנן הינו מקרה המקים זכות לשכר ראוי, מכוח הסעיף הנ"ל.

איני סבורה כי ניתן להגדיר את היחסים ששררו בין התובעים שכנגד לנתבע שכנגד, בטרם מונה התובע שכנגד 1 לאפוטרופוס, כיחסים חוזיים, המקימים זכות לשכר כשלהו.

הנתבע שכנגד, מעולם לא הביע את רצונו להיות "מנוהל" על ידי התובעים שכנגד, ואף העיד ועמד על כך, כי טרם מינוי התובע שכנגד 1 לאפוטרופוס, הוא היה עצמאי לחלוטין ולא נסתייע בתובעים שכנגד, למעט מקרים בודדים, או מקרים בהם שוכנע על ידי התובעים שכנגד, להפקיד בידם את כספו או רכושו. פעולות אלו של התובעים שכנגד, שפי שכבר ציינתי לעיל, לא היו ראויות, וקל וחומר שאינן מקימות להם זכות לשכר כלשהו.

יתר על כן, אף אילו היה מדובר בפעולות המקימות זכות לשכר כלשהו, הרי שטענות התובעים שכנגד, ככל שהן נוגעות לגובה השכר, לא פורטו ובוארו כדבעי.

בפסיקה ([ע"א 136/92 בניש-עדיאל-עו"ד ואח' נ. דניה סיבוס חברה לבנין בע"מ, פ"ד מ"ז \(5\) 114 125 ו, 126 א.](#)) נקבע כי:

"שיעורו של השכר הראוי אינו בגדר ידיעה שיפוטית ואין בית המשפט מוסמך לקבעו על פי שיקול דעתו בלבד, מבלי שקביעותיו תתבססנה על ראיות שהובאו בפניו".

ובהמשך:

"יש להוכיח את אמות המידה והשיקולים הרלוונטיים לקביעת השכר הראוי, בכל מקרה ומקרה לגופו, באמצעות מומחים אשר על סמך ניסיונם המקצועי, מחווים את דעתם על הנהגת הקיים בקשר לכך באותו מגזר ציבורי".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

התובעים שכנגד לא עשו כן. דרישתם הינה דרישה גורפת לקבל כעת את שכרם, ללא פירוט מספק בדבר הפעילויות אשר בגינן נתבע השכר וללא כל הסבר וראיה לסבירות הסכום הנתבע.

נקודה נוספת העומדת לתובעים שכנגד לרועץ, הינה העובדה כי שכר זה לא נדרש על ידם במהלך השנים. הדרישה לשכר ראוי "התעוררה" עם הגשתה של התביעה העיקרית ע"י הנתבע שכנגד.

אדם אינו יכול לפעול כמתנדב, ולבקש שכר בחלוף שנים מביצוע פעולת ההתנדבות שלו. מדוע התובע לא דרש שכרו בזמן אמת?

מדוע לא העמיד את הדרישה למבחנו של בית המשפט למשפחה, בזמן קיום האפוטרופסות? העובדה שנמנע מכך מלמדת כי בעצמו הבין שאין לכך מקום.

שתיקתו בימים משמעותיים אלה, מהווה הכרה בכך, שאין לו זכאות לתשלום שכר ראוי.

משלא ביקש התובע שכנגד 1, שכר כלשהו, בשנים הרלוונטיות, הרי שניתן להסיק מכך כי ויתר על זכותו לשכר, אם אכן הייתה קיימת זכות שכזו, ואין הוא יכול כעת, לסגת מהסכמתו זו, ומשכך – תביעתו נדחית.

לשון הרע:

כמפורט לעיל, התביעה שכנגד בגין לשון הרע, הינה בעקבות הפתק שמסר הנתבע שכנגד לפקידי הבנק, על פי הנטען, את התובע שכנגד 1 כונה בו "רמאי", "שקרן", "גנב" ו"קמצן כרוני".

התובע שכנגד 2, זכה בכינויים "חלאת המין האנושי", ו - "זבל שבזבלים".

התובעים שכנגד טוענים כי כל זה גורם לפגיעה בשמם הטוב ובמוניטין שלהם בבנק.

במסגרת סיכומיו (פרק 13), שב ומבהיר הנתבע שכנגד כי הפתק נכתב לאחר שהיה חשוף במשך תקופה ארוכה להשפלות והתעמרויות מצד התובעים שכנגד, אשר לטענתו השתלטו כליל על חייו מרגע הוצאת צו המינוי לאפוטרופוס.

מסכת השפלות זו תמה לדבריו ביום 27.2.05, עם מינויו של עו"ד אגוזי לאפוטרופוס, וביום 1.1.06 בוטל הצו סופית.

הנתבע שכנגד טוען, כי הוא חש הלקה רבה וכל הזעם המטענים הרגשיים בהם חש כלפי התובעים שכנגד "השתחררו" בבת אחת באותו הפתק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

הנתבע שכנגד אף טוען כי קיימת לו ההגנה של "אמת דיברתי".

התובעים שכנגד גורסים, כי מדובר בפרסום של לשון הרע.

בסעיף 26 לתצהירו, מצהיר התובע שכנגד 2 כי –

"לאחר שרשם הדברים האמורים, חתם צבי בתחתית

הכתוב ומסר אותו לפקידי הבנק. .."

במבט אובייקטיבי, תוכנו של הפתק אכן מהווה לשון הרע כמשמעותו **בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965** (להלן: **"חוק איסור לשון הרע"**) ויש בו כדי להשפיל את התובעים שכנגד ולעשותם מטרה לבוז וללעג.

אשר לרכיב הפרסום : מן העדויות שהובאו בפני, לא ברור, למי מפקידי הבנק נמסר הפתק. התובעים שכנגד לא ציינו את שם הפקיד או הפקידים אשר להם נמסר הפתק והם אף לא הובאו לעדות.

עם זאת, הנתבע שכנגד, בעדותו בפני, אישר את מסירת הפתק לידי פקיד הבנק. ו"הודאת בעל דין – כמאה עדים דמיה".

אני קובעת איפוא, כי מסירת הפתק לידי פקידי הבנק, מהווה פרסום אסור של לשון הרע כמשמעותו **בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע**. מתקיימים בענייננו שני התנאים הנקובים בסעיף –

הפרסום היה בכתב ;

הפרסום הגיע בפועל לאנשים אחרים זולת התובעים שכנגד ;

אני מקבלת את טענת התובעים שכנגד, כי לא עומדת לנתבע שכנגד הגנת "אמת דיברתי" שכן לא מתקיים התנאי המצטבר הנדרש – כי היה בפרסום עניין ציבורי, כנדרש **בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע**.

אמנם, התובעים שכנגד אינם טוענים נגרם להם נזק ממשי. כך בעדות התובע שכנגד 2 (עמ' 33 שורות 25-21 לפרוטוקול הדיון מיום 1.2.10):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

"ש: אתה מסכים איתי שמה שהוא כתב לא גרם שום נזק.

ת: לא מסכים ולא מאשר.

ש: יש הרעה בתנאים שהבנק נותן לך?

ת: אני לא יכול לייחס דבר אחד בשני. הדברים הם דינמיים, אני עדיין נשארתי בבנק באותו סניף, למרות שאבי עזב שם".

ברם, על פי [חוק איסור לשון הרע](#), ניתן לפסוק פיצוי גם ללא הוכחת נזק.

אלו הפיצויים שדורשים התובעים שכנגד (פרק ד' לסיכומים).

כאמור בסעיף 7א לחוק דנן :

" פיצוי ללא הוכחת נזק (תיקון: תשנט)

(א) הורשע אדם בעבירה לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייבו לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק; חיוב בפיצוי לפי סעיף קטן זה הוא כפסק דין של אותו בית משפט שניתן בתובענה אזרחית של הזכאי נגד החייב בו.

(ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.

(ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק".

טענת הנתבע שכנגד, בדבר נסיבות כתיבת הפתק – סערת הרגשות בה היה נתון, מקובלת עלי.

אין בטענה זו כדי לעקר את יסוד לשון הרע מן הפתק האמור. יש בטענה זו כדי לעקר את יסוד ה"כוונה לפגוע" בסעיף 7א(ג) לחוק, לעיל. יש מקום ליתן ביטוי לנסיבות המיוחדות האופפות מקרה זה, למצוקה ולסערת הרגשות בה היה נתון התובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

סעיף 19 לחוק איסור לשון הרע קובע:

- "בבואו לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב לטובת הנאשם או הנתבע גם באלה:
- (1) לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר, והוא נקב את המקור שעליו הסתמך;
 - (2) הוא היה משוכנע באמיתותה של לשון הרע;
 - (3) הוא לא נתכוון לנפגע;
 - (4) הוא התנצל בשל הפרסום, תיקן או הכחיש את הדבר המהווה לשון הרע או נקט צעדים להפסקת מכירתו או הפצתו של עותק הפרסום המכיל את לשון הרע, ובלבד שההתנצלות, התיקון או ההכחשה פורסמו במקום, במידה ובדרך שבהן פורסמה לשון הרע, ולא היו מסוייגים".

לפיכך, הפיצוי שיפסק יהיה בהתאם, לפי סעיף 7א(א) שם.

הנתבע שכנגד, צריך היה לרסן עצמו, ולהימנע מכתובת ומסירת פתק שכזה, במוסד פיננסי בו ניהלו התובעים שכנגד את ענייניהם.

אך, בשים לב לכך, שהנתבע שכנגד פעל מתוך סערת רגשות, ולאור העובדה כי הפרסום בפועל לא גרם להם נזק ממשי, וכן כי שני התובעים שכנגד, פעלו בענייניו של הנתבע שכנגד כחטיבה אחת, אני מעמידה את סכום הפיצוי שיפסק להם, על הסך של 50,000 ₪, כקבוע בחוק, כפיצוי מקסימלי לשניהם יחד.

לסיכום פרק זה, אני קובעת כי הנתבע שכנגד הפיץ לשון הרע על התובעים שכנגד.

מדובר בלשון הרע שלא גרמה בפועל נזק, ולא פורסמה מתוך כוונה לפגוע, אלא בסערת רגשות.

לאור זאת יפצה התובע/הנתבע שכנגד, את הנתבעים/תובעים שכנגד, בסך כולל של 50,000 ₪ לשניהם יחד, לפי [סעיף 7 א \(א\) לחוק איסור לשון הרע](#), בתוספת ריבית והצמדה כחוק, מיום הגשת התביעה.

סיכום:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'

מן המקובץ עולה כי התביעה העיקרית מתקבלת בחלקה.
התביעה שכנגד מתקבלת בחלקה, בגין רכיב לשון הרע בלבד.
כפועל יוצא, הנתבעים ישלמו לתובע סך כולל של **134,834** ₪, על פי הפירוט הבא –

א. 125,000 ₪ - יתרת \$100,000 אשר מסר התובע לנתבעים.

ב. 10,000 ₪ - פיצוי בגין השעון .

ג. 10,000 ₪ - פיצוי בגין עגמת נפש.

ד. 39,834 ₪ - פיצוי בגין העיכוב במסירת הדירה.

סה"כ 184,834 ₪.

לאחר ניכוי הסך של 50,000 ₪ שנפסקו לחובת התובע ולטובת הנתבעים, בתביעה שכנגד, בגין עוולת לשון הרע, אנו מגיעים לסכום הסופי של 134,834 ש"ח, שעל הנתבעים לשלם לתובע.

הסכום של 134,834 ₪ ישולם בתוספת ריבית והצמדה כחוק, ממועד הגשת התביעה.

הנתבעים יישאו בהוצאות התובע, בסכום כולל של 15,000 ₪, וכן את החלק היחסי בתשלום עבור אגרות משפט א' וב'.

ניתן היום, כ"ב טבת תשע"א, 29 דצמבר 2010, בהעדר הצדדים.

נועה גרוסמן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

29 לדצמבר 2010

ת"א 31660-07 בן טוב נ' בנטוב משה ואח'